

30 november var den femte dagen. Deras uppdrag gick ut på att finna en trafikabel väg väster ut till Lopdepressionen.

Klockan var nära tre då vi hörde bilsurr och skyndade ut. Där kom Serat och Tjokdung med lastbilen i behåll och ett brev från Kung, som rapporterade att de över ganska besvärlig terräng trängt fram mot sydväst och väster 15 mil till en sänka, där de funnit vatten genom att gräva. Därifrån hade de fortsatt ännu 2 mil tills de hejdats av oframkomlig dynsand. Därför hade de återvänt till den nya brunnen, som de kallade "Kung-ching" eller Kungs brunn. På denna plats kvarstannade Kung och San Wa-tse, medan Serat och Tjokdung återvände till oss. I sitt brev ber Kung oss komma skyndsamt för att från "Kung-ching" finna en sydligare väg mot väster.

På morgonen den 1 december packades och stuvades åter. Det såg hopplöst ut att få plats för hela bagaget på vår enda lastbil. Där stodo i en pittoresk ordning hela rader av bensincylindrar, proviantlådor och kistor och där lågo de hoprullade tälten och sovsäckarna. Säckar fyllda med is och tomcylindrar med sötvatten krävde också utrymme. Bilens last skulle säkert överstiga två ton.

Vi hade nu 270 gallons bensin. Hos Kung fanns 120 gallons. Att kvarlämna en bensindepå för återfärden ansågs alltför riskabelt då vi inte visste om vi skulle komma tillbaka denna väg eller någon annan. Fyra överflödiga tomcylindrar fylldes med sand och ställdes upp som ett vägmärke. Förmodligen skulle detta